

“ ...

Belirtilen konu ile ilgili olarak, mahkememizce, somut norm denetimi yolu ile iptal/itiraz başvurusuna konu edilen kanun hükmünün, Anayasa'nın 2, 5, 13, 35 ve 73. maddelerine uygun düşmediği mülhaza edilmiştir. Aykırılık başvurusunun esbabı mucibesinin izah olunmasından evvel, belirtilen Anayasa maddelerine yer vermekte fayda olacaktır.

I. Cumhuriyetin nitelikleri

Madde 2 – Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devletidir.

V. Devletin temel amaç ve görevleri

Madde 5 – Devletin temel amaç ve görevleri, Türk milletinin bağımsızlığını ve bütünlüğünü, ülkenin bölünmezliğini, Cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak, kişilerin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak; kişinin temel hak ve hürriyetlerini, sosyal hukuk devleti ve adalet ilkeleriyle bağdaşmayacak surette sınırlayan siyasal, ekonomik ve sosyal engelleri kaldırmaya, insanın maddi ve manevi varlığının gelişmesi için gerekli şartları hazırlamaya çalışmaktır.

II. Temel hak ve hürriyetlerin sınırlanması

Madde 13 – (Değişik: 3/10/2001-4709/2 md.)

Temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz.

XII. Mülkiyet hakkı

Madde 35 – Herkes, mülkiyet ve miras haklarına sahiptir. Bu haklar, ancak kamu yararı amacıyla, kanunla sınırlanabilir. Mülkiyet hakkının kullanılması toplum yararına aykırı olamaz.

VI. Vergi ödevi

Madde 73 – Herkes, kamu giderlerini karşılamak üzere, mali gücüne göre, vergi ödemekle yükümlüdür. Vergi yükünün adaletli ve dengeli dağılımı, maliye politikasının sosyal amacıdır. Vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülükler kanunla konulur, değiştirilir veya kaldırılır. Vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülüklerin muaflık, istisnalar ve indirimleriyle oranlarına ilişkin hükümlerinde kanunun belirttiği yukarı ve aşağı sınırlar içinde değişiklik yapmak yetkisi Cumhurbaşkanına verilebilir.

İtiraz başvurusunun konusu olan kanun hükmünün, Anayasanın, belirtilen maddeleri ile bu maddelerdeki siyah olarak belirtilen kelime ve cümlelerdeki bir takım kurallar, temel hak ve hürriyetler ile bu hakların amaç, kapsam ve sınırlarının bir arada değerlendirilmesi neticesinde, kanun hükmünün, ilk ve hususi olarak, Anayasanın mülkiyet hakkı ile vergi ödevi başlıklı

maddelerine açıkça ve doğrudan aykırı olduğu, belirtilen diğer üç maddeye ise dolaylı ve bağlantılı olarak aykırı olduğu değerlendirilmiştir. Öyleyse, ilk olarak 35. ve 73. maddeler bağlamında açıklamalar yapılmalıdır.

Burada, başvuruya konu kanun hükmüne tekrar yer vermek gerekecektir.

Kanundaki cümle aynen şu şekildedir. " Bu konudaki uygulama, usul ve esaslar bir yönetmelikle belirtilir. "

Anayasa'nın 73. maddesinde açık bir şekilde yazıldığı üzere, vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülükler, kanunla konular, değiştirilebilir veya kaldırılabilir. Görüldüğü üzere, Anayasa maddesindeki hüküm açık ve emredici ifadeler içermektedir.

Meselenin açıklığa kavuşturulabilmesi için, vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülükler ile ilgili olarak özet şekilde tanımlamalar yapılmalı ve bu kavramlardan ne anlaşılması gerektiğine değinilmelidir.

Vergi kavramının, öğretide birçok tanımı bulunmaktadır.

Bu bağlamda, genel itibari ile, vergi, bir Devletin, ülkesi üzerindeki hakimiyet hakkını kullanarak, kamu harcamalarının finansmanını sağlamak maksadı ile, devlet gelirlerini oluşturan ve etkileyen en önemli gelir kaynağı olarak tarif edilebilir. Bir başka ifade ile, Devletin kamu harcamalarının en temel kaynağını vergiler oluşturmaktadır. Yine diğer bir tanımlama ile, verginin, kamu hizmetlerine harcanmak üzere Devletin, mahalli idarelerin, kanunlara göre doğrudan doğruya ya da kimi maddelerin, ürünlerin veya hizmetlerin fiyatları üstüne eklenerek dolaylı yoldan ülkenin vatandaşlarından yahut vatandaş olmayan kişilerden topladığı para olduğu söylenebilir.

Anayasanın 73. maddesine bağlı olarak, verginin kanuniliği ilkesinden söz edilebilir. Bu ilke, kanunsuz vergi olmaz cümlesinde karşılık bulmaktadır. Bu kapsamda fert, hukuk devleti ve kanun dışı bir takım uygulamalardan korunmakta ve aynı zamanda Devlet de vergi toplama yetkisini elde etmektedir.

Vergi kanunları genel, soyut, kişiye özel olmayan ve mali yükümlülüğe ilişkin unsurları içermelidir. Verginin kanuniliği ilkesi gereği kanunların meclis tarafından yapılma zorunluluğu gereği yürütme organının vergilendirme alanı ile ilgili keyfiyetini ve takdir yetkisini sınırlandırdığı söylenebilir. (Akyazan, A. E. (2009). Vergilendirme yetkisinin Türkiye'deki gelişimi. Türkiye Barolar Birliği Dergisi, 2008, s. 16-17.)

Keyfi ve sınırsız biçimde bir vergi uygulamasını engelleme amacı taşıyan verginin kanuniliği ilkesi, öncelikle ifade edildiği gibi vergi ve benzeri mali yükümlülüklerin kanunlar vasıtasıyla alınması gerekliliğini ifade eder. Ayrıca bu vergi, kanunların meclis marifetiyle yürürlüğe girmesi anlamında gelmektedir. Öte yandan vergi kanunlarında salınacak vergiye dair olarak verginin oranı, mükellefiyet gibi temel hususların açık bir şekilde ifade edilmiş olması icap etmektedir. Verginin kanuniliği ilkesi Devlet bakımından ise vergilerin tahsil edilmesi mecburiyetini ortaya koymaktadır. Çünkü vergi kanunları kişilere mali yükümlülük getirdiği gibi Devlete de tahsil yükümlülüğü getirmektedir. (Güneş, G. (1992). Verginin yasallığı ilkesi. (Yayımlanmamış Doktora Tezi). İstanbul Üniversitesi, İstanbul. s. 19-20.)

Vergi kanunlarının meclisten kanun yapılma usulü takip edilerek kanunlaşması hususu vergilerin kanuniliği ilkesinin bir alt ilkesi olarak nitelendirilebilecek olan " temsilsiz vergi olmaz ilkesi " ile doğrudan ilişkilidir. Vergi kanunlarının muhatabı olan vergi mükellefleri mecliste seçmiş oldukları milletvekilleri vasıtasıyla temsil edilmekte ve bütün kanunlar gibi mali yükümlülük doğuran vergi kanunları da mecliste tartışılarak kanunlaşmaktadır. Bu doğrultuda halkın kendisine getirilecek olan mali yükümlülüklere yine kendisinin karar verdiği söylenebilir. (Güneş, s. 21.)

Görüldüğü üzere ve Anayasanın 73. maddesinde açıkça belirtildiği üzere, yukarıda tanımı yapılan vergi kavramı ile vergiye benzeyen resim, harç ve buna benzer mali yükümlülüklerin ancak ve ancak kanunla konulması gerekmektedir. Bu bakımdan, herhangi bir kanunda, gerçek veya tüzel kişilere mali yükümlülük yükleyen bir hususun, yönetmelik veya normlar hiyerarşisinde kanundan daha altta olan bir başka hukuki metin ile düzenlenmesi Anayasaya doğrudan aykırı olacaktır.

Üzerinde durulması gereken bir diğer konu da, vergi veya benzeri bir mali yükümlülüğün kanun ile konulmasından ayrı olarak vergi veya benzeri mali yükümlülüklerin, nasıl uygulanacağı, usulleri ve esaslarının da kanunla belirlenmesinin gerekip gerekmediğidir. Bu bağlamda, vergiye dair usul ve esasların tamamıyla yönetmelik ile düzenlenip düzenlenemeyeceğinin de belirlenmesi gerekmektedir.

Anayasa Mahkemesi'nin 24/12/2020 tarih, 2020/15 esas ve 2020/78 karar sayılı kararında da belirtildiği üzere, verginin kanuniliği ilkesi vergilendirmeye ilişkin istisna ve muafiyetleri de kapsamaktadır (AYM, E.2016/1, K.2017/81, 29/3/2017, § 5). Bazı ekonomik, sosyal veya mali politikaların gerçekleşmesini sağlamak amacıyla, anayasal ilkelere bağlı kalmak koşuluyla mali yükümlülüklerin kaldırılması konusunda takdir yetkisi bulunan kanun koyucunun bu yetkisini birtakım kişi veya kişi gruplarına muafiyet tesis etmek veya verginin konusuna giren bir unsuru vergiden istisna tutmak yoluyla kullanması durumunda da, muafiyet veya istisna tanınan konuların, şartların ve mali yükümlülük çeşitlerinin kanunilik ilkesi gereği kanunla düzenlenmesi gerekmektedir.

Vergilemede belirlilik ilkesi, vergi yükümlülüğünün hem kişiler hem de idare yönünden belirli ve kesin olmasını, kanun metinlerinin, ilgili kişilerin mevcut şartlar altında belirli bir işlemin ne tür sonuçlar doğurabileceğini makul bir düzeyde öngörmelerini mümkün kılacak şekilde düzenlenmesini gerektirir. Buna göre matrah, tarh ve tahsil zamanı ve yöntemi, verginin tarh ve tahsiline yetkili idare ile muafiyet ve istisna hükümleri gibi vergi ve benzeri diğer kamu alacaklarının esaslı unsurlarına ilişkin düzenlemeler makul bir düzeyde öngörülebilir nitelikte olmalıdır (AYM, E.2019/53, K.2019/75, 19/9/2019, § 14, E.2014/72, K.2014/141, 11/9/2014).

Başvuruya konu olan kuralın uygulanacağı davada, kanun koyucunun, Kanun'un 16. maddesinin ilk cümlesinde, davacı bakanlığa, davalı futbol kulübünün oynayacağı futbol müsabakalarından elde edeceği hasıllardan pay verileceğini düzenlediği görülmektedir. Bu yönü ile davalı futbol kulübünün elde edeceği gelirden Devlete pay vermesi hali, bir tür mali yükümlülüktür. Bu mali yükümlülüğün de, tamamen, yukarıda izah edilen hususlar çerçevesinde kanun ile konulması ve usul ve esaslarının da gene kanun ile düzenlenmesi icap etmektedir. Anayasanın 73. maddesinin sözünden ve özünden anlaşılan budur.

Anayasaya aykırılık iddiasında bulunan ve bu iddiası ciddi bulunan davalı vekili Avukat Sami Dinç'in dilekçesinde ve dilekçesi ekinde sunduğu emsal kararda da belirtildiği gibi, dava

dışı Fenerbahçe Spor Kulübü Derneği'nin başvurusu üzerine Anayasa Mahkemesi'nce verilen ve 26/03/2020 tarih ve 31080 sayılı Resmi Gazete'de yayınlanan, 13/2/2020 tarihli karar; Anayasa'ya aykırılık başvurusu için önemli bir emsal niteliğindedir.

Emsal karardaki ilgili bölüm şu şekildedir. " Başvurucu kulübün elde ettiği reklam geliri üzerinden İdareye hangi oranda ödeme yapacağına ilişkin olarak 3289 sayılı Kanun'un 8. ve 14. maddelerinde herhangi bir hükme yer verilmemiştir. Yine bu kapsamda reklam gelirinden alınacak payın alt veya üst sınırlarını gösterir bir düzenleme de Kanun'da bulunmamaktadır. Müdahalenin dayandığı %5 oranındaki pay ilk elden Yönetmelik'in 9. maddesinde öngörülmüştür. Bu nedenle kanuni bir dayanağı bulunmadan doğrudan Yönetmelik hükümleri ile malî yükümlülük öngörülmesinin ve bu suretle mülkiyet hakkına müdahale edilmesinin kanunilik unsurunu sağlamayacağı kuşkusuzdur.

Yönetmelik'in 9. maddesinde reklam sözleşmesinin yürürlüğe girdiği tarihi takip eden üç iş günü içinde spor kulüplerinin ve sporcuların tescilli bulunduğu il müdürlüğü hesabına makbuz karşılığı reklam gelirinin %5'inin ödeneceğine yer verilmiştir. Yönetmelik'in 11. maddesinde de İdarenin bu tahsilatın temini ile yükümlü ve sorumlu olduğu belirtilmiştir. Buna karşılık 3289 sayılı Kanun'un 8. ve 14. maddeleri incelendiğinde reklam sözleşmesinden elde edilecek gelirden İdareye ödenecek %5 oranındaki payın nasıl tahsil edileceğine ilişkin bir düzenleme bulunmamaktadır.

Sonuç olarak somut olayda 3289 sayılı Kanun'da yer verilen reklam geliri tanımının muğlak olması, reklam gelirinden hangi oranda tahsilat yapılacağına dair sınırlayıcı bir düzenlemenin kanunda öngörülmemiş olması ve tahsilatın nasıl yapılacağına ilişkin belirsizlik göz önüne alındığında; idare tarafından başvurucudan alınan reklam geliri payının esaslı unsurlarının kanunla belirli ve öngörülebilir bir biçimde düzenlenmemiş olması nedeniyle mülkiyet hakkına yapılan müdahalenin Anayasa'nın 13., 35. ve 73. maddelerinde öngörülen kanunilik ilkesini ihlal ettiği sonucuna varılmıştır."

Başvuruya konu husus da, emsal karardaki konu ile benzer niteliktedir. Zira, 16. maddenin ilk cümlesinde, sadece, müsabakalardan elde edilecek brüt hasıllattan ve bu hasıllattan gerekli masraflar çıktıktan sonra geriye kalan miktardan söz edilmekte, kanunun ikinci cümlesinde ise, bu konudaki uygulama, usul ve esasların bir yönetmelikle belirtileceği ifade edilmektedir.

Sözü edilen yönetmelik, Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü Sportif Müsabaka ve Gösteri Hasıllatının Dağıtımına Dair Yönetmelik'tir.

Kanundaki atıf, bu yönetmeliğin 7. ve 8. maddelerine dayanmaktadır.

Belirtilen maddeler ise başlıkları ile birlikte şu şekildedir.

Giderleri Hasıllattan Karşılanan Spor Müsabaka ve Gösterilerinde Hasıllatın Dağıtımı

Madde 7 — (Değişik:RG-5/2/2010-27484)

Spor müsabaka ve gösterilerinde, bilet satışlarından elde edilen genel hasıllattan;

a) Hakem ve gözlemci ücretleri, ilgili federasyonlarca belirtilen esaslar dahilinde,

- b) Kapı-gişe ve kontrol görevlilerine ödenecek ücretler,
  - c) Bilet baskı giderleri,
  - ç) Diğer giderler
- düşülür.

Kalan meblağın;

- a) % 7'si Genel Müdürlük payı,
- b) % 18'i gençlik ve spor il müdürlüğü payı olarak ayrılır.

İl müdürlüğü yukarıda belirtilen %18'lik payın 1/3'ünü emanete alarak, yıl sonu itibariyle profesyonel takımı olmayan, resmî ve özel bir kuruluşa da bağlı bulunmayan, il müdürlüğünün bulunduğu ildeki kulüplere eşit olarak dağıtır.

Kalan miktar ise 9 ve 10. maddelerde belirtilen esaslara göre ilgili spor kuruluşlarına Ek-1'deki çizelgeye göre dağıtılır.

Futbol Müsabakalarında Hasılatın Dağıtımını

Madde 8 — Türkiye Futbol Federasyonu Başkanlığı tarafından Genel Müdürlüğe ait tesislerde düzenlenen (intifa hakkı verilen tesisler hariç) resmi ve özel profesyonel her türlü futbol müsabakalarında ve yurt içindeki temsili ve milli futbol müsabakalarında bilet satışlarında elde edilen hasılatın hesap ve dağıtımını 7. madde ve Ek -2 tablo esaslarına göre yapılıır. İntifa hakkı verilen tesislerde ise müsabakaların net hasılatının sadece %7'si Genel Müdürlük payı olarak Genel Müdürlük hesabına gönderilir.

Davalı kulüp vekili Avukat Sami Dinç'in de dilekçesinde belirttiği üzere, 3289 sayılı Kanun ve bu kanunun işaret ettiği yönetmeliğin ilgili hükümlerine dikkatlice bakıldığında, 16. maddede; brüt hasılat gelirlerinden nelerin düşüleceğine yer verilmediği gibi, net hasılat gelirleri üzerinden ayrılacak pay oranına, bu oranın alt ve üst sınırlarına, bu payın kim tarafından ve nasıl tahsil edileceğine ilişkin bir düzenlemeye de yer verilmediği görülmektedir.

Sonuç olarak, başvuruya konu kanun hükmünün, yapılan açıklamalar doğrultusunda, Anayasa'nın 73. maddesine aykırı olduğu değerlendirilmiştir.

Anayasa'nın 13. maddesinde; temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasa'nın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasa'nın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz, denilmektedir.

Buna göre Anayasa'nın 13. maddesi hak ve özgürlüklerin ancak kanunla sınırlanabileceğini temel bir kural olarak benimsemiştir. Bu çerçevede, Anayasa'nın temel hak ve hürriyetler kısmında düzenlenen vergi ödevine yapılan sınırlamalarda dikkate alınacak öncelikli ölçüt, sınırlamanın kanunla yapılmasıdır.

Esasen temel hakları sınırlayan kanunun bu niteliklere sahip olması, Anayasa'nın 2. maddesinde güvenceye alınan hukuk devleti ilkesinin de bir gereğidir. Hukuk devletinin temel unsurlarından olan hukuki belirlilik ilkesi uyarınca kanuni düzenlemelerin hem kişiler hem de idare yönünden herhangi bir duraksamaya ve kuşkuya yer vermeyecek şekilde açık, net, anlaşılır, uygulanabilir ve nesnel olması, ayrıca kamu otoritelerinin keyfi uygulamalarına karşı koruyucu önlem içermesi gerekir. Kanunda bulunması gereken bu nitelikler hukuki güvenliğin sağlanması bakımından da zorunludur. Zira bu ilke hukuk normlarının öngörülebilir olmasını, bireylerin tüm eylem ve işlemlerinde devlete güven duyabilmesini, devletin de yasal düzenlemelerinde bu güven duygusunu zedeleyici yöntemlerden kaçınmasını gerekli kılar (AYM, E.2015/41, K.2017/98, 4/5/2017, §§ 153, 154). Dolayısıyla Anayasa'nın 13. maddesinde sınırlama ölçütü olarak belirtilen kanunilik, Anayasa'nın 2. maddesinde güvenceye alınan hukuk devleti ilkesi ışığında yorumlanmalıdır.

Mezkur hüküm, ayrıca mülkiyet hakkına ilişkin olarak da Anayasa'ya aykırıdır.

Anayasa Mahkemesi'nin 22/10/2020 tarih, 2019/100 esas ve 2020/62 karar sayılı kararında da belirtildiği üzere, mülkiyet hakkı; kişiye başkasının hakkına zarar vermemek ve kanunların koyduğu sınırlamalara uymak şartıyla sahibi olduğu şeyi dilediği gibi kullanma, semerelerinden yararlanma ve üzerinde tasarruf etme imkânı veren bir haktır. Bu bağlamda, malikin, mülkünü kullanma, semerelerinden yararlanma ve mülkü üzerinde tasarruf etme yetkilerinden herhangi birinin kısıtlanması veya mülkünden yoksun bırakılması mülkiyet hakkına getirilmiş bir sınırlama niteliğindedir.

Vergilendirmenin mülkiyet hakkına yönelik bir sınırlama teşkil ettiğinde kuşku bulunmamaktadır. Anayasa Mahkemesi'nin önceki kararlarında; vergi ve benzeri yükümlülükler ile sosyal güvenlik prim ve katkılarını belirlemeye, değiştirmeye ve bunların ödenmesini güvence altına almaya yönelik müdahalelerin, taşıdığı amaçlar dikkate alındığında, devletin mülkiyetin kamu yararına kullanımını kontrol veya düzenleme yetkisi kapsamında incelenmesi gerektiği kabul edilmiştir (benzer yöndeki değerlendirmeler için bkz. Türkiye İş Bankası A.Ş. [GK], B. No: 2014/6192, 12/11/2014, § 48; İskenderun Demir ve Çelik A.Ş. [GK], B. No: 2015/941, 25/10/2018, §§ 45-46; Türkiye Sınai Kalkınma Bankası A.Ş., B. No: 2015/12721, 18/4/2019, §§ 36-37).

Anayasa'nın 35. maddesinin ikinci fıkrasında, mülkiyet hakkının ancak kanunla sınırlanabileceği belirtilmek suretiyle mülkiyet hakkına yönelik müdahalelerin kanunda öngörülmesi gerektiği ifade edilmiştir.

73. maddeye ilişkin açıklamalar ile bağlantılı olarak, 35. maddede düzenlenen mülkiyet hakkının ancak kanun ile sınırlandırılması gerektiği nazara alındığında, başvuruya konu edilen kanun hükmünün 35. maddeye de açıkça aykırı olduğu sonucuna varılmaktadır.

Netice itibari ile, izah olunan hususlar bağlamında, başvuruya konu kanun hükmünün, Anayasa'nın 13, 35. ve 73. maddelerinde düzenlenen, temel hak ve hürriyetlerin sınırlanması, mülkiyet hakkı ile vergi ödevine dair kurallara açıkça aykırı olduğu değerlendirilmiştir.

Diğer iki madde yönünden yapılan değerlendirmede ise, özellikle temel haklardan olan mülkiyet hakkının korunması ve bu hakka müdahalede bulunma usulünün de gene Anayasa'ya ve kanuna uygun olarak yapılması gerektiği, 2. ve 5. maddede düzenlenen hukuk devleti ve adalet ilkelerinin de bunu gerektirdiği, bu bakımdan mülkiyet hakkı ile hukuk devleti ilkesinin

Esas Sayısı : 2022/103
Karar Sayısı : 2022/150

birbiri ile bağlantılı olduğu ve mezkur kanun hükmünün, hukuk devleti ve adalet ilkeleri ile de bağdaşmayacağı sonucuna ulaşılmıştır.

Netice itibari ile, somut norm denetimi başvurusuna konu olan kuralın, belirtilen Anayasa hükümlerine aykırı olduğu kanaatine varılmış ve Anayasa'ya aykırılık gerekçeleri bu şekilde açıklanmıştır.

ARA KARAR : (Gerekçeleri Yukarıda Açıklandığı Üzere;)

1-Anayasa'nın 152. maddesi uyarınca, 3289 sayılı Kanun'un 16. maddesinin " bu konudaki uygulama, usul ve esaslar bir yönetmelikle belirtilir " şeklindeki cümlesinin; Anayasanın 2, 5, 13, 35 ve 73. maddelerine aykırı olması sebebi ile, belirtilen kanun hükmünün, somut norm denetimi yolu ile iptali için Anayasa Mahkemesi'ne müracaatta BULUNULMASINA,

2-Anayasa Mahkemesi İçtüzüğü'nün 46. maddesi uyarınca, başvuru kararına ilişkin 29.06.2022 tarihli duruşma tutanağının onaylı örneği, dava dilekçesi, cevap dilekçesi, kurumlardan gelen yazı cevapları, keşif tutanağı, bilirkişi raporları, tarafların diğer dilekçelerinin onaylı örnekleri ile dosyaya sunulan diğer belgelerin tarih sırasına göre başlıklar hâlinde sıralandığı dizi pusulası halinde Anayasa Mahkemesi'ne üst yazı ile GÖNDERİLMESİNE,

Dair; karar verilmiştir.”